

ОТ БЕСТСЕЛЪР АВТОРА НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

ЛОРЪН ЛЕЙН

ЛЮБОВ

на сляпо

Анотроф

ЛОРЪН ЛЕЙН

ЛЮБОВ

на сляпо

Апостроф

София, 2023

Lauren Layne
To Sir, with Love

Copyright © 2021 by Lauren Layne
All rights reserved
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Лорън Лейн
Любов на сляпо

© Ивана Пенева, превод, 2023
© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2023
© Апостроф – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-954-2962-00-7

Моя скъпа Госпожице,

Не съм сигурен как да го кажа учтиво, затова просто ще го кажа. Грешите във всеки смисъл на думата. Не сте живели наистина, ако не сте опитали лимоново сорбе в горещ летен ден в града. Сладоледът, за сравнение, е толкова прозаичен. Мислех, че ви познавам.

Ваш, с нежно презрение,
Господина

До Господина, със същото презрение, по-малко нежно:

Отстоявам твърдението си, че сорбето е оскърбление за всички замразени десерти. Ще погледна вашето лимоново сорбе и ще предпочета един сладолед с шамфъстък по всяко време на годината.

Госпожицата

ПЪРВА ГЛАВА

– Какво виждам тук? Каква е тази усмивка?

Пускам телефона си обратно в чантата и насочвам цялото си внимание към бебето, настанено в скута ми, докато ръката ми почива покровителствено върху топлото му коремче. Избърсвам малко слюнka от сладката му устичка.

– Тази усмивка означава, че кроя как да открадна това бебе. А може би и красивия татко на бебето.

Най-добрата ми приятелка остава невъзмутима пред заплахите ми да открадна детето и съпруга ѝ.

– Никога няма да се получи. Феликс ме уверява, че е пристрастен към еврейките. А, и харесва големи цици.

– Мога да приема новата вяра.

Издавам гукащ звук към бебето.

– И да си уголемя гърдите.

– Надявам се тези фалшиви цици да произвеждат кърма. Защото нашият Матео тук още суче.

– Ти вече си мъж, който предпочита гърди, така ли? – питам бебето, което обгръща пръстите ми със своите малки пръстчета и ги дърпа, като ме гледа ухилено.

– Не задълго – казва Рейчъл. – Опитвам се да отбия малкия разбойник, но млякото в бутилки му докарва газове.

– Пръцкания от бутилки?

Поглеждам през рамо.

– Това наистина ли се случва?

– О, повярвай ми – казва мрачно Рейчъл, – случва се. Жалко, че няма политика за връщане или замяна на децата.

– Не е нужно – обсипвам бебето със звучни въздушни целувки. – Аз ще го открадна, помниш ли?

– Така каза в опит да ме разсееш, но нека се върнем на усмивката ти като на принцеса от филм на „Дисни“, която се появява заради нещото, което гледаш в телефона си. Знаем се от двайсет години и познавам тази усмивка. Преминала си на режим „Пепеляшка“.

– Нямам никакъв режим „Пепеляшка“.

– Имаш и още как – казва Рейчъл. – Току-що видях как даде половината си сандвич на гълъбите. На които даде имена.

– Истински нюйоркчанин ли си въобще, ако не се сприятеляваш с гълъбите в Сентрал парк?

– А след това им попя – прогължи Рейчъл.

– Тананиках. Малка, но съществена разлика.

– Мхммм, и коя песен тананикаше?

Свивам устни и се въздържам да отговоря на въпроса. Тананиках *It Had to Be You*, в стил Франк Синатра. На гълъбите. Които, когато не съм в режим „Пепеляшка“, знам, че общо взето, са летящи плъхове.

Това не вещае нищо добро за мен и двете го знаем.

Рейчъл поклаща глава много бавно.

– Грейси Магелин Купър, ти си влюбена и не си ми казала.

Аз изсумтявам.

– Това би бил страшен подвиг, имайки предвид, че от почти шест месеца не съм била на втора среща и съм била на *твъърде* много първи срещи.

Тя протяга длан.

– Телефонът.

– Какво?

– Тази замечтана усмивка се появява на лицето ти всеки път, когато си провериш телефона – тя се пресяга през мен, за да сграбчи чантата ми с уверено и властно гържане на най-добра приятелка от двайсет години. – Дај да видя.

– Какво? Не! Заповядай – казвам аз, опитвайки се ловко да бутна Матео в ръцете ѝ. – Да ги разменим. Твоето бебе за моето лично пространство.

Тя зяпва.

– Ти *никога* не искаш лично пространство! Имаш тайна!

– Нямам тайна.

Имам. *Наистина* имам тайна – тя е възхитителна и също така леко неудобна за признаване, дори пред някой, който ми е гържал косата в тоалетна в „Кони Айлнд“, след като съм препила с коктейли „Блу котън кенди“.

Успявам безопасно да върна бебето в ръцете ѝ, а Матео застава на моя страна и започва да се нервира, като така ми подарява малка отсрочка от любопитственето на най-добрата ми приятелка. Сякаш прочитайки мислите ми за косата, Рейчъл обръща Матео към рамото си и ми подава ластика си за коса.

– Вържи ме на опашка – заповядва тя, обръщайки се с гръб към мен.

Аз послушно събирам гъстата ѝ коса и се опитвам да навия ластика около масата прекрасни къдри-

ци. Усмиввам се, докато в главата ми изплува детски спомен. Аз на първия учебен ден в трети клас в ново училище, опашката ми, която представлява безформена бъркотия, благодарение на овдовелия ми баща, който беше направил всичко по силите си, но не разбираше нищо от момичешки коси.

Рейчъл, абсолютната алфа-фигура в третите класове в начално училище „Джеферсън“, хвърли един поглед на ужасеното ми лице, приближи се победоносно и обяви, че има нужда да упражнява племето на рибена кост и че аз съм нейната муза.

Оттогава двете си правим прически.

– Имаш най-прекрасната коса – казвам, докато прибирам една блуждаеща къдрица в ластика и разглеждам творението си.

– Опит за разсейване от основния въпрос – отхвърлен – казва тя и отново се обръща.

– Толкова си странна – отвърщам, но въздъхвам и отстъпвам. – Добре, но ако ти кажа какво става, трябва да обещаеш да не ми изнасяш конско.

Тя се преструва на засегната.

– Ако въобще ти пука за мен, нямаше да ме караш да отричам истинската си същност.

– Добре – отстъпвам. – Но докато ми изнасяш конското, поне се опитай да си спомниш, че вече имам по-голяма сестра, на която още ѝ предстои да осъзнае, че съм на трийсет и три, а не на десет.

– Ще го взема под внимание. Продължи.

Не бързам, облезнала съм се на зелената пейка в парка и изучавам веселата енергия в Сентрал парк по обяд в ден от късното лято.

Издишам.

– Ами има едно приложение за запознанства.

– „Тиндър“?

– Не.

– „Хиндж“?

– Не.

– „Е-Хармъни“?

– Добре, твърде бързичко издрънка всички тези приложения за някой, който е женен от седем години – отбелязвам. – И не, нарича се „МистериМейт“*.

Рейчъл прави гримаса.

– О, въобще не ми харесва как звучи това. Думата „спътник“ не бива да се използва другаде освен по „Дискавъри“.

– Да, името не е много добро – съгласявам се.

Слоганът им е дори по-зле: *Любов без никакъв поглед*. И това дори не е срамната част от историята ми.

– И как работи? – пита тя.

Аз се пресягам, откъсвам парченце от недоядения ѝ сандвич и го хвърлям на гълъбите: Спенсър и Катрин, в смисъл на Трейси и Хепбърн.

– Ами нали знаеш как в „Тиндър“ всичко се върти около първото впечатление, основано на нечи снимки – казвам аз. – Е, тук е обратното. Няма снимки. Няма дори имена. Вместо това избираш от онези малки рисувани аватари и име, което да излиза вместо твоето, и приложението подбери потенциални твои „спътници“.

Нарочно подчертавам думата ухилено, а тя върти очи.

– Добре, разбирам. Приложението работи с тезата „красотата е вътре в нас“. И какво става, когато ви подбере?

* „Мистериозен спътник“ (от англ.). – Б. пр.

Аз вдигам рамене.

– Изпращаме си съобщения. Ако си подхождаме, пристъпваме към следващата стъпка и си уреждаме среща на живо.

– Но какво става, ако другият е грозен?

Смърям я с поглед, а тя вдига рамене, докато разтрива гръбчето на бебето.

– Въпросът е основателен. Срещата на умовете е хубаво нещо, но физическото привличане е *секси*.

– Е, досега нито един от мъжете, с които реших да се срещна на живо, не беше *грозен*.

– Но един от тях е бил *секси*, нали? Чакай, не. Каза, че не си била на втора среща.

– Не съм – потвърждавам леко печално. – Всички мъже бяха много мили, всички изглеждаха приятно по свой начин. Но нямаше химия. Никаква.

Рейчъл накланя глава.

– Тогава защо си в режим „Пепеляшка“? Минаваш към него само когато си падаш по някого.

Поемам дълбоко въздух.

– Добре. Сега идва частта, в която ще искаш да поупражниш най-хубавия си глас за четене на конско.

Рейчъл потупва гърлото си и подготвя гласа си като певица, която се разпява.

– Добре, готова съм. Давай.

– Има един мъж в приложението, с когото наистина обичам да си говоря. Но... не сме се срещали.

– Хмм – тя свива устни. – *Все още* няма да има конско. Но защо просто не се срещнеш с него и не видиш дали има химия?

Прехапвам устна.

– Той не е точно свободен.

– Тогава защо е в приложение за запознанства?

– Той всъщност не си е теглил приложението. Бил е на ергенското парти на приятел и предполагам, че някой от тях се е напил и е решил, че ще бъде ужасно забавно да открадне телефона му и да направи профил от негово име.

– Добре, но ако двамата се разбирате...

– Той си има приятелка – прекъсвам я.

– Ооо – казва Рейчъл, а очите ѝ се разширяват. – Това е сложно. Чакай. Ти имаш онлайн любовна афера! С кръшкач!

– Не е вярно. Наистина не е вярно! – повтарям, след като виждам погледа ѝ. – И той не е кръшкач. След като приложението ни подбра, му писах и той веднага обясни какво се е случило и че не търси връзка. Ако търсеше някакъв странен вид онлайн афера, щеше ли да ми каже веднага, че има приятелка?

– Не – признава тя. – Но тогава защо още си говорите?

– Просто приятели сме – казвам, вдигайки рамене. – След като отговори на съобщението ми, аз му върнах отговор, че няма проблем, и след това той отговори, а после аз отговорих. По време на разговорите открихме, че първите ни любови са били герои от филма „Емпайър Рекърдс“...

– Бях забравила за това! Ти обожаваше Ей Джей.

– Все още е така – казвам и кимвам. – Той е харесвал Корни. И двамата живеем в Манхатън, и двамата гледаме с недоверие овесените ядки, и двамата сме загубили бащите си заради рак на белите дробове преди четири години, и двамата слагаме горчица на бърканите яйца...

– Отвратително.

– Очевидно обаче не харесваме един и същи вид следобед.

– Пак се усмихваш със същата усмивка – казва Рейчъл. – Скъпа, не ми излизай с тази теза, че сте „само приятели“. Ти си влюбена в този мъж.

– Никога не съм го виждала!

Устните на Рейчъл се свиват, докато тя премества Матео на другото си рамо.

– Лили знае ли за това?

– Че понякога си пиша с приятел, който е мъж? Защо да повдигам въпроса?

Не добавям, че *можеше* и да го спомена, но последния път, като вечеряхме заедно, Лили не спря да говори за документалния филм за онлайн хищниците, който е гледала.

– Кейлъб?

– Да – казах саркастично. – Малкият ми брат обича да слуша всички подробности за любовния живот на сестра си.

– Аха. Значи все пак е любовен живот.

Опа. Тук наистина влязох в капана.

– Казах ли ти, че Кейлъб се премести в Ню Хемпшир? – питам веднага в жалък опит да сменя темата.

– Да, и все още не разбирам напълно защо се е изнесъл от апартамент с контролиран наем в „Сохо“, за да отиде в плевня в Ню Хемпшир, но престани да се опитваш да ме разсееш. Някой въобще знае ли за това? Имам нужда от подкрепление, когато казвам, че е откачено.

– Кева знае – казвам, имайки предвид моята приятелка, която живее на горния етаж.

Рейчъл поглежда встрани и трепва леко, а аз съжалявам мигновено. Тя и Кева са се виждали няколко

пъти и се разбират, но усещам, че понякога Рейчъл ревнува от приятелството ми с нея.

– Хей – казвам нежно, боцвайки я с пръст по ръката. – Ти все още си „Първа най-добра приятелка“.

– Знам – отвърща Рейчъл и въздиша. – Просто отново ме подсети, че като живея в проклетия „Кунс“, не те виждам толкова често и вече не знам ежедневните подробности от живота ти.

– Но пък имаш двор – изтъквам аз.

– По-скоро е кално парче земя, но... – Рейчъл се ухилва. – Да, имам двор. Майка ми е скандализирана. Кълна се, че част от причината да иска днес да доведе децата в Манхатън е, че се тревожи, че не получават достатъчно асфалт.

Ейми и Сами, другите две деца на Рейчъл, ще прекарат деня с майка ѝ в „Морнингсайд Хайтс“, което е *единствената* причина да не протестирам, че не мога да видя моите *практически* племенници. Титлата „баба“ бие тази на „най-добра приятелка“ и въпреки че внимавам да не го споменавам, опасенията на Рейчъл, че „Астория“ е твърде далеч от предишния ѝ живот, не са напълно неоснователни. Оттам е поне час път с влак, което означава, че не мога да виждам нея и семейството ѝ толкова често, колкото ми се иска.

Рейчъл ме поглежда лукаво.

– Как мислиш, че изглежда?

Среден на ръст. С жилаво телосложение. Дълга кестенява коса, топли кафяви очи. Широка усмивка.

– Не съм мислила за това – казвам небрежно.

– Аха. Лъжкия. В тези твои фантазии той случайно да е музикант и зодия стрелец?

– Добре, това е впечатляващо – признавам си.

– Знам – казва тя с успокоено изражение, защото си е върнала статута на най-добра приятелка. – Но забравяш, че през цялото време в основното училище и през по-голямата част от гимназията обсъждахме бъдещите си съпрузи изключително подробно – тя прави пауза. – Леле, толкова съм грешала.

– Имаш предвид, че твоят секси съпруг от Пуерто Рико не е рус сърфист на име Дъстин? Я стига.

– Ех, Дъсти. Какво можеш да имам – казва замечтано тя, преди отново да се обърне към мен. – Не те ли притеснява, че твоят мистериозен мъж може да е на сто например? С подагра и възпаление на венците? Ами ако *приятелката* му е медицинската сестра в старческият дом и най-страстното му изживяване е търкането с гъба за баня?

– Няма да има проблем – казвам поучително. – Мога да съм приятелка с някого от различно поколение.

И изпращам тиха молба към ГосподинаНУС*. Моля те, нека не те търкат с гъби за баня.

Рейчъл изяжда последната хапка от сандвича си, след това смачква хартиената опаковка на топка и въздиша.

– Иска ми се да те предупредя за любовните онлайн измами, но честно казано, това е твърде сладко, ако предположим, че не направяш нищо глупаво. Като да речем да се съгласиш да се срещнете в някоя пуста уличка.

Карам очите си да се разширят.

– Чакай, значи не трябваше да прехвърлям спестяванията си в негова сметка отвъд океана и след

* НУС е съкращение на Ню Йорк Сити. – Б. пр.

това да му давам адреса си, след като пожела да види чекмеджето с белъто ми?

– Колко си забавна. Ето, искаш ли отново да облекчиш ръцете ми за малко?

– Разбира се – казвам, поемам бебето в ръце и целувам главичката му. – Как успя да избягаш с този мъник? Баба Бека би го сграбчила веднага.

– О, опита се. Но въпреки че би умряла за внуците си, не обича да сменя памперси, така че само се наложи да спомена спонтанните му нааквания, за да му осигуря малко време с леля Грейси. – Тя помирусва леко. – Шегата обаче е за моя сметка. Мисля, че току-що той потвърди лъжата ми и имаме истинска криза с памперс, с която трябва да се справим.

– Искаш ли да го преобуеш в магазина? – питам, докато събирам остатъците от обяда, а тя връзва Матео към гърдите си с някакъв луксозно изглеждащ колан.

Едно от най-хубавите неща на магазина за шампанско, който управлявам и притежавам, е, че се намира на отсрещната страна на улицата точно срещу Сентрал парк.

Рейчъл ми хвърля извинителен поглед, а аз поклащам глава, преди да заговори.

– Трябва да се връщаш. Не се притеснявай.

– Наистина трябва. Ох, превърнала съм се в една от онези майки, а? Не може да е разделена от Малките за повече от два часа.

– Това са добрите майки – уверявам я, докато започваме да вървим към западната част на парка.

Рейчъл изхвърля боклука ни в зелената кофа за смет и ме хваща за ръка, като внимава да не бутне Матео.

– Не е нужно да вървиш насам с мен – казва тя и поглежда часовника си. – Магазинът не отваря ли по обяд?

– Джош и Мей са там. Освен това трябва да купя цветя за щанда, а при Карлос на 74-та и „Бродуей“ винаги са най-хубави.

– По дяволите, липсват ми тези колички с цветя, които се появяват из цял Манхатън. Почти колкото ми липсва и Мей. Гушни я силно от мен, отдавна не сме се виждали. И чакай, кой е Джош?

– Ново попълнение. Основно помага с описа на стоки и зареждането, но е сладко да го гледаш как преодолява срамежливостта си с всеки нов клиент.

– Изненадана съм, че въобще знаеш как изглежда срамежливостта. Срещала ли си някога човешко същество, което не е започнало да те обожава на мига?

– Блейк Хензъл, в пети клас.

– Не, той просто *наистина* те обожаваше, по начина, когато момче решава да те дърпа за опашката – казва Рейчъл, докато излизаме от парка на оживения тротоар при „Западен Сентрал парк“. Презгръщаме се, като внимаваме да не смачкаме бебето между нас.

Аз се дърпвам назад и се сбогувам както трябва с Матео, вдигвайки безапелационно сладкото му ухаение на бебе, примесено с... да, спонтанно наакване.

– Довиждане, красавецо. Сигурен ли си, че не искаш да избягаш с мен?

– Вие, млада госпожице, ще ми пишете по-често – заповядва Рейчъл, посочвайки ме заплашително с пръст, докато тръгва обратно към жилищната част на града, където живеят родителите ѝ, в „Морнингсайд Хайтс“.

Аз козирувам за потвърждение и махвам за довиждане.

В миза, в която най-добрата ми приятелка се обръща с гръб, изваждам телефона, за да видя дали имам още съобщения от него.

Хубаво, добре. Може би наистина съм *мъничко* влюбена в мъж, когото не съм виждала.

Скъпа моя Госпожице,

Сладолег с шамфъстък, казвате. Той е любимият на майка ми, в редките случаи, когато тя си позволява да яде нещо, което има истински вкус или калории. Уви, признавам си, че от често добавяните зелени оцветители в храната ме побиват тръпки.

Искрено ваш, с подновена страст към сорбето,
Господина

До Господина, с безпокойство

Да не би току-що да ме сравнихте с майка си? Не съм сигурна как ме кара да се чувствам това...

Госпожицата

Скъпа моя Госпожице,

Сега го забелязвам. Връщам си гумите назад и ви уверявам, че по никакъв начин не ви възприемам като майка.

Извинително ваш,
Господина

ВТОРА ГЛАВА

Добре, нека ви разкажа нещичко за себе си.

Казвам се Грейси Купър и съм на трийсет и три години, имам по-голяма сестра и по-малък брат, ню-йоркчанка съм по рождение и по избор, както и горд собственик на магазин за шампанско, наречен „Мехурчета и още нещо“, и обичам живота си.

Но нека уточня все пак. Не мога напълно да твърдя, че това е животът, който съм си представяла като дете, и да ви кажа, най-силният ми предмет в училище беше мечтаенето, така че наистина доста пъти съм си представяла живота си. И не. Да съм на трийсет и три, не е това, което си мислех, че ще бъде.

Няма ги нито съпругът, нито децата. Живея в тесен едностранен апартамент в сграда без асансьор, а не в реновирана с вкус сграда от червеникав камък. В мечтите ми родителите ми управляват щастливо магазина за шампанско заедно, а аз съм световно-известен човек на изкуството (хеј, ако не мечтаем мащабно, защо да се мъчим въобще!). Брат ми и сестра ми живеят близо, имат щастливи семейства и собствени деца, а всяка неделя като по часовник се състоят шумни семейни вечери. Също така си струва да спомена, че в мечтите ми косата на порасналата Грейси не е толкова смачкана, а гърдите ѝ не са толкова плоски.

Уви. Съдбата ми поднесе нещо малко по-различно.

Майка ми почина млада – блъсна я кола през няколко пресечки от дома ни в Бруклин, когато бях на седем, а шофьорът избяга. Преди четири години, докато се подготвях да кажа на семейството си, че съм приета в художествено училище в Италия, бях посрещната с удар под кръста от диагнозата на баща ми – рак в четвърти стадий – и прямо заявеното му предсмъртно желание „Мехурчетата“ да продължи да бъде управляван от семейство Купър.

Сестра ми и брат ми съвсем не подскочиха от радост пред възможността да поемат бизнеса, а и аз вече бях реалното протеже на баща ми във винения бизнес, така че художественото училище отпадна.

Вместо това сега съм собственичка на магазин, за която рисуването е хоби. А като се вземе предвид, че аз и сестра ми се отдалечихме, а пък брат ми се премести в Ню Хемпшир, защото така му щукна... край и със семейните вечери в неделя.

Не е животът, който си представях, но е добър живот. И бих излъгала, ако не призная, че се гордея с нещо, което смятам за своя суперсила: умението да приемам и да се възползвам от нещата такива, каквито са, а не каквито би ми се искало да бъдат.

И затова е просто вбесяващо, че има една мечта, от която не успявам да се откъсна, една част от живота ми, в която сърцето отказва да се задоволи с нещо по-малко от мечтата:

Мъжът.

Независимо колко пъти опитвам, независимо на колко срещи отида – а повярвайте ми, били са много, – не мога да се откъсна от усещането, че когато го видя, ще разбере.

Рейчъл го нарича режим „Пепеляшка“. Аз го наричам да имаш високи стандарти.

Е, добре де, наистина високи стандарти.

Но защо да трябва да се задоволявам с нещо по-малко от сладка среща с пеперуди в стомаха или любовта, за която разказват старите филми и песните на Франк Синатра?

Моят музикант, зодия стрелец, с небрежно оформена кестенява коса, лукава усмивка и привлекателно коремче е някъде там. Сигурна съм.

И така се затваря кръгът и се връщаме към ГосподинаNYC.

Лудост е дори за мен, но писането с него е нещо, което ме кара да се чувствам най-близко до онo-ва *усещане*. И по тази причина не мога напълно да се откажа от нашето необичайно приятелство, защото, докато се появи Принцът на бял кон, Господина ми прави доста добра компания.

Завивам по „Амстердам авеню“ и се отправям към щанда с цветя на Карлос, като не бързам и си позволявам да се наслада на енергията на Ню Йорк, който излиза от лятната си хибернация. Две таксита на косъм избягват по едно ограскване на бронята и изразяват недоволството си с класическото нюйоркско надуване на клаксоните. Две възрастни дами сумтят раздразнено, понеже в „Забарс“^{*} са вдигнали цената на пушената риба. Сирена на линейка вие в далечината. Един хилав мъж със слушалки прави прекрасно изпълнение на песента *Wait for it* от бродуейския мюзикъл „Хамилтън“.

* *Zabar's* е магазин на „Бродуей“ и 80-та улица, в горната част на Манхатън, известен със своята селекция от гевреци, пушена риба, маслини и сирена. – Б. пр.

Усмихвам се на музикалния фон на града. У дома.

Родена съм в Бруклин, но живея в Манхатън, от както бях на осем. И нямам нищо против прекрасните жители на „Проспект Хайтс“*, но тази оживена забързаност на града, небостъргачите и хората, които са твърде близо един до друг... точно това е моят Ню Йорк.

След като мама беше убита, баща ми ни премести в „Морнингсайд Хайтс“, квартал в „Уест Харлем“ точно на границата с „Ъпър Уест Сайд“. Манхатън представляваше ново начало за всички ни. Шанс да търсим пътя в живота си без мама в апартамент, който не носеше нейния отпечатък навсякъде. Ново училище за мен, брат ми и сестра ми, както и по-бързо придвижване за баща ми до магазина в центъра на Манхатън.

Нищо от това не беше лесно. Все още си спомням с какъв ужас трябваше да моля баща ми да купи превръзки, когато тичаше към винарската изба, докато по-голямата ми сестра беше на летен лагер. И разбира се, мама ми липсваше ужасно много. И все още ми липсва.

Обаче се случи нещо странно, когато тате мина с камиона с вещите ни през Бруклинския мост и веднага се оказахме заобиколени от небостъргачи. Нещо в мен, изглежда, прещрака – едно усещане за правилност.

Веднъж излязох на среща с мъж от Толего (с който, между другото, не усетих това прещракване към правилност), който каза, че Манхатън или ти влиза под кожата, или я кара да настръхне от страх.

* Спокоен, луксозен квартал в Бруклин. – Б. пр.

Малко прекалено нагледно и гадно е, но не греши. Аз спадах към първата група хора.

На „Амстердам авеню“ пешеходният светофар свети в червено, но като всеки истински нюйоркчанин аз обръщам внимание на реалния трафик, не на сигналите, като помахвам приятелски и леко извинително на полицаите от Нюйоркското управление, които или са пропуснали, или по-вероятно, са се направили, че не виждат нарушението ми.

Количката с цветя е точно на мястото, където стои винаги, и аз се усмихвам на ниския мъж, който в момента пренарежда букетите в малките кофички с вода.

– Добро утро, Карлос!

– Закъсняваш – мръщи се той.

– Знам, знам. Имах невероятна среща с красив сладур.

Погледът ми шаря по вариантите ми и съм разочарована, но не и изненадана, като виждам по-малко избор от обикновено. Най-често идвам тук колкото мога по-рано в понеделник сутрин, за да мога първа да избера сред различно аранжираните букети, но днес вече отдавна минава обяд. Пресягам се към букет с весели жълти рози, но Карлос плясва ръката ми и се навежда, за да вдигне нещо, което, изглежда, принадлежи към тайно отделените букети, бутнати зад количката.

Ахвам при вида на пищния букет.

– О, прелестен е.

– Полин го направи снощи и ми каза да не го давам на никой друг освен на госпожица Грейси.

– Запазил си го за мен? – вдишвам аромата на цветовете.

Никога не ми е хрумвало да съчетаая фрезици, слънчогледи и ярки розови рози и точно затова не съм цветар.

– Не беше лесно – оплаква се той добродушно.

– Определено не те заслужавам – казвам аз и премествам букета в сгъвката на лявата си ръка, а с дясната тършувам из задния си джоб за парите, които съм пъкнала там специално за тази цел.

Подавам банкнотите на Карлос и го карам да обещае, че ще задържи рестото и ще благодари на Полин.

Точно докато пъхам останалите двайсет долара обратно в джоба си, духва вятър и те хвъркват.

– О, по дяволите – обикновено не псувам, но колкото и да обичам този град, оживените улици не са точно идеалното място да изпуснеш двайсет долара във ветровит ден.

Неловко се навеждам, за да ги взема, но не улучвам, тъй като вятърът духва отново и ги отнася по-надолу по тротоара, където спират до една скъпа официална мъжка обувка.

Протягам се към пърхащата банкнота, но собственикът на обувката ме изпреварва, навежда се и издърпва двайсетачката с дългите си пръсти.

Усмиввам се с облекчение, като вече протягам ръце към банкнотата, докато погледът ми се плъзва по цялата дължина на синия официален костюм, консервативната кафява вратовръзка...

Очите ни се срещат и замръзвам. Две лазурни очи – да, съществуват такива – са втрепенени в мен, а неговото изненадано изражение съответства на собствения ми шок.

Целият този шум, който споменах преди? Музикалният фон на Ню Йорк Сити? Всичко това изблед-

нява, докато накрая оставаме само аз, той и Франк Синатра, който пее *Summer wind*.

Е, както и да е, вече е почти октомври, но е почти същото.

– Ти – казвам, а гласът ми е тих.

Никога не съм срещала този мъж. Никога не съм го виждала. И въпреки това го *познавам*. Сърцето ми го познава. Той е моят Принц на бял кон, моята любов от пръв поглед.

Оказва се, че все пак той не е среден на ръст, зодия стрелец, с музикални заложби, с дълга кестенява коса, кафяви очи и привлекателно коремче. Той е висок, строен, сериозен, с черна коса, остри черти и сини, лазурни очи.

Мъжът гържи телефона си в ръка, но бавно го плъзва в джоба си, а цялото му внимание е приковано в мен. Не отделя очи от лицето ми и когато пръстите ни се докосват леко, докато ми подава двайсетте долара, очите му се присвиват съвсем леко, някак озадачено.

– Коя...?

– Извинявай, скъпи. Благодаря, че изчака – висока жена с гъста коса с цвят на мед се появява от едната страна на Принца на бял кон.

Тя вдига торба с покупки с логото на магазин „Стюарт Вайцман“.

– Имаха ботуши над коляното в гълъбовосиво. Не можах да устоя.

Той примигва и я поглежда, а плочата на Франк Синатра, която свири в главата ми, се надрасква и прекъсва по средата на песента. *Моментът приключва*.

Жената хвърля поглед към мен и се усмихва с любовитство. Красива е. Идеална смесица между от-

живчивост, разумност и манхатънски шик, цялото ѝ лице е обсипано с лунички и на него блестят големи бели зъби; облечена е в рокля, която изглежда като шита по поръчка за нейните извивки, достойни за някоя скулптура.

Разбира се. Разбира се, че мъж като него ще е с жена като нея, която е самата изисканост и блясък.

А не със собственичка на магазин, висока метър и шейсет, която дава имена на гълъбите, закусва яйца с горчица и която най-вероятно има... поглеждам надолу. Да, бебешки лиги по ризата.

Поглеждам безименните им пръсти. Няма пръстени – все още, – но съм сигурна, че е въпрос на време.

Погледът на жената попада върху цветята в ръката ми и усмивката ѝ се разширява още по-красиво.

– Прекрасни са. Откъде ги купихте?

Връщам се рязко към реалността, превключвам на автопилот и ѝ се усмихвам на свой ред.

– Ето тук при Карлос са най-хубавите цветя – казвам, обръщам се и посочвам щанда, където той помага на възрастен мъж да избере цветя за – харесва ми да си го представям по този начин – своята любима открай време.

О, или може би за някоя нова любима – втори шанс и за двамата да си помогнат взаимно, след като са загубили обичаните си половинки.

Франк Синатра отново зазвучава в главата ми, макар и тихо. Слава богу. Все още е тук.

– Погледни тези хортензии – красивата жена изпда във възторг. – Имам нужда от такива в живота си.

Тя ме подминава, без да ме погледне, а гъстата ѝ коса и торбата на „Стюарт Вайцман“ се полюшват, докато разглежда стоката на Карлос.

Отново поглеждам към Мъжа и откривам, че той ме изучава, сякаш съм пъзел, който не може да разгадае.

Гледай, колкото си искаш, приятел. Зает си.

Усмиввам се. Искряща, платонична усмивка, равняваща се на приятелско потупване по рамото.

– Благодаря за банкнотата – вдигам двайсетачката, която със сигурност, ако нещата се бяха развили по друг начин, щях да сложа в рамка и да закача над камината в първия ни съвместен дом.

Уви. Той наистина е Принцът на бял кон.

Но за някоя друга.

Хм. Бях толкова сигурна, че това беше Онзи Миз.

Е, жалко. Започвам да си тананикам „Ню Йорк, Ню Йорк“, изваждам телефона си и се усмиввам, когато виждам, че имам ново съобщение в „МистериМейт“.

Поне все още имам Господина.

До Господина, с любопитство

Вярвате ли в любовта от пръв поглед?

Госпожицата

Скъпа моя Госпожице,

Разбира се.

Ваш и умиращ от любопитство защо питате...

Господина

Лорън Лейн
Любов на сляпо

Превод Ивана Пенева
Редактор Петя К. Димитрова
Дизайн на корицата Яна Аргиропулос
Коректор Нина Джумалийска
Предпечат Яна Аргиропулос

Американска. Първо издание
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 20,5
ISBN 978-954-2962-00-7

Издава

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ можете да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ЛЮБОВТА Е БЛИЗО. МОЖЕ БИ ПО-БЛИЗО, ОТКОЛКОТО Е ОЧАКВАЛА...

Грейси Купър е весела, винаги готова да помогне на другите и е безнадеждна романтичка.

Когато баща ѝ умира и ѝ завещава магазина си за шампанско, тя прави всичко възможно да запази мечтата му жива, отказвайки се от амбициите си да стане художник.

Себастиан Ангрюс, невероятно красив, но гразнещо арогантен предприемач, предлага да изкупи договора за наем на Грейси, за да построи небостъргач на мястото на магазина.

Грейси не понася мисълта да захвърли мечтата на баща си, както е направила със своята, но скоро открива, че магазинът едва оцелява. Тя е съкрушена, но не желае да сподели с близките и приятелите си, че започва да обмисля предложението на Себастиан. Вместо това търси утеха от някой, когото никога не е срещала – мъж от приложение за запознанства на сляпо.

И докато Грейси постепенно се влюбва в мистериозния непознат, враждебните искри между нея и Себастиан разпалват неподозирани чувства...

Цена: 20 лв./10.25 €

